

HABITATGE pàg 14

Barberà és un dels pobles propers a Barcelona que té el lloguer més barat

FUTBOL pàg 20

Josu Rodríguez, exjugador del Cerdanyola FC: "Toni Carrillo és un tècnic sincer"

líniavallès ^{10 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Gener 2023 · Núm. 111 · liniavalles.cat

Cerdanyola tindrà un projecte pioner per a la salut dels joves

Serà el primer municipi català que posarà en marxa un programa per prevenir trastorns alimentaris a l'ESO pàg 10

Una tria difícil

Gent gran: casa o residència? pàg 3

Foto: Diputació de Barcelona

RIPOLLET pàg 16

Polèmica perquè el Centre Cívic Can Mas està fent d'aula d'escola

A FONTS pàgs 12 i 13

Càrrecs metropolitans al Govern: retrat d'una minoria

ESPAI LÍNIA pàg 18

S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana

AQUEST NADAL, MÉS QUE MAI

LA MÀGIA LA POSES TU

VicenteFerrer

Transforma la societat en humanitat

"Antonio Diaz, El Mago Pop"

PERQUÈ LA TEVA IL·LUSIÓ
POT FER REALITAT PROJECTES
FASCINANTS.

**UNEIX-TE A LA FUNDACIÓ
VICENTE FERRER.**

900 111 300

fundacionvicenteferrer.org

amic ficcions

L'AVENTURA DE CREAR HISTÒRIES

15a EDICIÓ

FEM DE L'ESCRITURA UN JOC...

Si ets alumne de 3r o 4t d'ESO,
Batx. o CFGM, inscriu-te fins al
31 de gener de 2023 a:

www.amicficcions.cat

Participa i guanya!

PlayStations

iPhones

iPads
Llibre electrònic

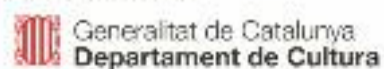

Auriculars
sense fils

Organitza:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

FUNDACIÓ CARULLA

G CONSELLERIA
O FONS EUROPEUS,
I UNIVERSITAT I CULTURA
B DIRECCIÓ GENERAL
POLÍTICA LINGÜÍSTICA

GENERALITAT
VALENCIANA | TOTS
A UNA
VELU

A casa o en una residència?

» Un dels grans dilemes per a la gent gran arriba quan envelleixen i han de decidir on viure
 » La millora de les residències és un debat actual, però no tothom creu que sigui la solució

Albert Alexandre
VALLÈS OCCIDENTAL

Encara no era gran i va anar a visitar una amiga que vivia en una residència de Barcelona. Va ser aleshores quan la Mercè ho va veure clar: ella no acabaria allà. “Em va fer molta pena tota aquella gent sola”, explica. “Sentia que estaven desatesos”, afegeix.

Ara té 85 anys i ja no es pot valdre per si mateixa. Viu amb el seu marit, que en té noranta i que només s'aixeca del llit per anar al lavabo i a menjar. La Mercè necessita que la dutxin, que la canvii de roba, que li cuinin, que li facin la compra, que li facin companyia... Per sort, els seus familiars han pogut contractar una noia que hi va del matí fins a la tarda entre setmana. Els caps de setmana, els fills fan tornos per estar amb el seu pare i la seva mare.

El dia que va anar a visitar la seva amiga, allò que més va impactar la Mercè va ser l'olor. “La sala feia pudor d'orina, i mentre vaig estar amb ella ningú va venir a canviar-li els bolquers”, recorda. “Em vaig prometre que jo mai acabaria en una residència”, diu.

Com ella, hi ha moltes persones d'edat avançada que es resisteixen a deixar casa seva per ingressar en un centre de cures per a gent gran. De vegades, el motiu principal és la manca de recursos econòmics. De fet, el preu mitjà d'una residència a Barcelona ronda els 1.900 euros mensuals, i de les gairebé 37.000 places de residència que hi ha a la regió metropolitana, només 4.600 són públiques. Dit d'una altra manera, només quasi una de cada 10 places és gestionada directament per l'administració i té, per tant, preus accessibles per a tothom.

Malgrat això, hi ha casos com

A l'àrea metropolitana, només una de cada 10 places de residència és pública. Foto: Diputació de Barcelona

el de la Mercè en els quals les persones no volen deixar la seva casa per raons que van més enllà de les econòmiques. “Encara que ja no em pugui valdre per mi mateixa, a casa hi estic bé, és la meva casa”, diu la Mercè. “Encara més quan amb la pandèmia es va veure com es tracta la gent gran a les residències”, afegeix.

A CASA O A LA RESIDÈNCIA?

En els darrers temps, tots els debats sobre el benestar de les persones grans s'han centrat a millorar les residències. Les xifres de mortalitat en aquesta mena d'equipaments van posar de manifest les enormes mancances quan es tracta de vetllar qui ja no pot valdre's per si mateix.

Amb tot, no tothom considera que millorar les residències sigui la solució. Enmig de la pandèmia, el director general del Consorci de Salut i Social de Catalunya (CSC), José Augusto García Navarro, va escriure un con-

tinent article al diari El País en el qual afirmava que “en el futur no hi hauria d'haver residències”. Era el juny de 2020 i García assenyalava que el debat sobre el model d'atenció a la gent gran estava dominat per la política i els treballadors de les residències amb càrrecs de direcció. Per aquest motiu, ell apostava per preguntar què volien les persones d'edat avançada i qui les cuida. “La gent gran ens dirà que no vol anar a una llar sinó envellir a casa”, considerava l'expert.

De fet, les mateixes residències compten amb protocols d'acollida per a la gent gran que contemplen un període d'adaptació i de visites al centre abans d'ingressar-hi. Aquest fet demostra que entrar a una residència pot ser un procés traumàtic per als usuaris.

CAP A UN CANVI DE MODEL

La Diputació de Barcelona ha anunciat que destinarà més de 39

milions d'euros el 2023 per “donar suport a les persones grans que volen continuar residint al domicili al llarg de la seva vellesa”.

L'organisme impulsarà tot un seguit de serveis d'atenció domiciliària i millorarà l'accessibilitat d'algunes llars. A més, donarà suport a les persones que cuiden gent gran sense ser professionals.

Així, una de les principals línies de suport serà la digitalització del servei local de teleassistència i la incorporació de tecnologies de cures “al 60% de les llars”. “La Diputació de Barcelona impulsa projectes pioners per avançar en la tecnologia de cures, com el nou sistema de monitoratge Tot en un sensor”, afirmen des de l'organisme de la demarcació de Barcelona. “Es tracta d'un paquet de sensors de temperatura, d'humitat i de presència, entre altres, en un sol dispositiu, en el qual tota la informació recollida permet detectar canvis de comportament com a possibles indicadors de situa-

cions de risc i possibilita la intervenció ràpida en cas de necessitat”, afegeixen. Segons la Diputació, la previsió és tenir 9.000 sensors en 3.000 llars el 2024.

Per altra banda, el programa també farà possible les millores a les cases de les persones grans, amb obres en banys, cuines o habitacions per “garantir l'accessibilitat i la qualitat de vida als domicilis”. “Des del 2019 s'han fet 1.500 arranjaments a llars de 3.000 persones de 267 municipis i a finals de 2023 se n'hauran realitzat 3.000”, asseguren des de l'ens públic. “La inversió pel 2023 serà de dos milions d'euros”, afegeixen.

Finalment, la Diputació potenciarà el programa Nexes d'atenció a la soledat no desitjada. “La finalitat del programa és detectar persones grans que es troben en situació de soledat no desitjada per tal de facilitar-los suport per revertir aquesta situació i millorar el seu benestar”, conclouen des de l'organisme.

Segueix-nos
a les xarxes socials
@liniaxarxa

facebook
twitter
instagram

La lupa

HOLA

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Foto de l'autor

L'any que hem tancat commemorava tres dècades des que Barcelona va saludar el món en la inauguració de les Olimpíades. Encara guardem a les nostres retines l'enorme HOLA, coreografiat pels ballarins, que es va dibuixar al centre de l'Estadi Olímpic de Montjuïc, l'estiu del 1992. Des de llavors, moltes coses han canviat, però afortunadament ens continuem saludant igual.

Diem "hola" a les persones conegudes, a la nostra família. Diem "hola" als nostres amics i als desconeguts amb qui volem fer amistat o començar una simple conversa. També als nostres animals domèstics, encara que sembli que no ens entenen. Diem "hola" al sol en sortir per l'horitzó i a una làpida en un nínxol on vam enterrar un ésser estimat. En resum, diem "hola" a tot el que reconeixem com a propi, del nostre entorn.

A la pel·lícula *Mart* (Ridley Scott, 2015), l'actor Matt Damon diu "hola" a una planta nascuda en terra marciana. Un petit brot verd amb dues fulletes, de poc més de cinc centímetres d'alçada, sorgit d'un tros de patata enterrada a terra. Un fet quotidià, el naixement d'una planta al nostre planeta, es converteix en un esdeveniment extraordinari fora del nostre hàbitat natural.

Per a nosaltres, les plantes i els arbres són una cosa completament normal. Veiem arbres a l'alta muntanya, al costat del mar, en un penya-segat, resseguint rius i torrents. Veiem néixer plantes per tot arreu a la natura, als nostres horts, als hivernacles. Veiem créixer l'herba de manera desmesurada als nostres jardins, als prats i fins i tot als marges d'una carretera. A una planta que s'ha fet un forat per sobreviure a l'esquerda d'una vorera, envoltada d'asfalt, l'anomenem "mala herba".

No som del tot conscients de l'enorme fortuna de comptar amb un sòl ric en components orgànics a gairebé qualsevol racó del nostre món i del fet que una

planta sigui capaç de generar vida en aquest substrat, utilitzant l'energia del sol a través de la fotosíntesi.

Aquesta situació tan normal, pel que sabem fins ara, és una cosa inèdita al nostre sistema solar. El protagonista de la pel·lícula *Mart* ha d'usar els seus propis experiments per enriquir l'estèril terra marciana i convertirla en un suport capaç de contenir vida.

Això de la terra com a suport és una cosa que coneixem bé els enginyers i els arquitectes. En paraules de la paisatgista i arquitecta Teresa Galí-Izard, històricament el terra ha estat considerat un simple suport estructural, amb característiques mecàniques. Les carreres d'Enginyeria i d'Arquitectura estudien *Mecànica del sòl*. Els geòlegs són capaços de determinar-ne la densitat, la resistència a la compressió, la flexibilitat i fins i tot l'antiguitat, classificant els sòls amb diferents noms. Però és veritat que la construcció i l'enginyeria han parat poca atenció a la vida que acull el sòl i a la seva capacitat per fer brollar nova vida.

I no obstant això, la terra ens dona menjar. Josep Pla deia que "la cuina d'un país és el seu paisatge posat a la cassola". Ens mengem el paisatge en un equilibri que donem per suposat, alhora que depredem el territori amb construccions artificials. La naturalització creixent de les ciutats, revertint zones asfaltades i incrementant la presència d'espècies vegetals, és un procés necessari i imparabile per permetre la nostra pròpia subsistència. Amb una població mundial en contínua expansió, és de sentit comú obrir pas als cultius que ens alimentaran, alhora que milloraran la qualitat de l'aire que respirem i de l'aigua que bevem. Potser ha arribat el moment de plantar carxofes i coliflors als nostres carrers, en lloc d'arbustos i flors. Als barris de Gràcia i de Sant Andreu, a Barcelona, la plantació de tarongers en alguns carrers ha fet que grups de volunta-

ris s'organitzin per a la collita de taronges amargues, amb les quals elaboren la seva pròpia melmelada. Una acció que no només millora el paisatge de l'espai públic, sinó que és una potent eina de cohesió social i de sentit de pertinença comunitària.

Però és que, com deia, moltes coses han canviat des d'aquell estiu olímpic del 92. Som una societat més conscient, per força, del precari equilibri de la natura que ens permet existir al planeta. No fa gaire, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va organitzar les jornades de *Descarbonització de l'arquitectura*, és a dir, la necessària reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, com el CO₂, tant en la fabricació de materials com en el propi procés de construcció. Actualment, els edificis suposen el 35% d'aquestes emissions i el 40% del consum de l'energia mundial.

I la resposta ens la dona la terra. Els materials que utilitzem surten d'ella i, alguns, com els arbres, els plantem i els recol·lectem, en un cicle que, convenientment explotat, pot durar molt temps. Els arbres, com sabem des de petits, es mengen el CO₂ per créixer i ens en tornen oxigen, ajudant a reduir la contaminació. Hem construït en fusta des de sempre, però durant un temps sembla que ho hàgim oblidat. Potser per la fabulosa capacitat del formigó de "concretar-se" en infinitat de formes o potser per una manca d'aferrament per una cultura i una tradició constructiva. Sortosament, avui assistim a un renaixement de la construcció en fusta, que pot suposar un canvi de paradigma cap a la necessària transició ecològica i social. Això també comportarà l'aparició de nous canons estètics, associats a noves escales de valors. Una estètica de la sostenibilitat, podríem dir.

Segui com sigui, no deixa de ser bonic el fet de plantar els nostres edificis i veure com creixen. Esperar-los amb els braços oberts i dedicar-los un càlid "hola" de benvinguda.

Aquí es piula

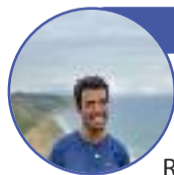

El Twitter en paper

@Floretesdelcamp

[Sobre la vaga de mestres i metges] Ensenyament i sanitat de la mà. Si no cuidem aquests dos àmbits, la societat es trenca. Dos col·lectius molt desgastats i menystinguts però imprescindibles en una societat. Escoltem les seves demandes, cuidem-los més i millor. #Vaga25i26Gener.

@alexsnclmnt

-2,7 °C a Torre Baró, -1,9 °C al Port, -1,8 °C a Roquetes, -0,9 °C a Sant Andreu, -0,6 °C a la Verneda, -0,2 °C al Tibidabo, 0,3 °C al Clot, 0,4 °C a la Ciutatella i entre 1 i 3 °C a la resta de la ciutat. Alguns barris de Barcelona han viscut la nit més freda dels darrers onze anys!

@montsecastella

Que es veu que la Federació Espanyola de Futbol (RFEF) no ha trobat ningú per entregar les medalles a les campiones de la Supercopa i se les han hagut d'anar a recollir elles mateixes. *La prueba del algodón*: què passaria si això els ho fessen als xics? Doncs això.

@AlvaroMunoz

Avui al gimnàs un home m'ha dit que si li podia passar la pesa de 50 kg que tenia al meu costat a terra i li he dit que no, que literalment no podia. Ha trigat un parell de segons a entendre que realment no la podia aixecar, temps en què s'ha patit per si em rebentava contra el vidre.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 12316-2013

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Fundació FITA

La Fundació FITA ha impulsat el primer Programa de Prevenció de Trastorns Alimentaris a l'ESO de Catalunya. De fet, en concret, el tirarà endavant a Cerdanyola, amb l'objectiu de prevenir i detectar casos entre joves i adolescents del municipi.

pàgina 10

Aj. de Barberà

L'Ajuntament de Barberà ha reimpulsat, després de més d'un any d'aturada, el servei Agent de Salut, que permet als joves del municipi compartir en grup i amb un professional les seves preocupacions sobre salut, especialment mental.

pàgina 14

Aj. de Ripollet

L'Ajuntament de Ripollet ha cedit temporalment el Centre Cívic Can Mas a l'Institut-Escola El Martinet, que té manca d'espai. Una decisió que ha aixecat polèmica entre els veïns, que lamenten haver perdut aquest espai.

pàgina 16

El + llegal

líniavallès.cat

- 1 Barberà, el lloc del Vallès Occidental a mitja hora en tren de Barcelona amb el lloguer més barat
- 2 La futura Biblioteca Central de Ripollet, més a prop de ser una realitat
- 3 Nades al ritme del jazz de la mà de Llibert Fortuny
- 4 La Grossa de Nadal cau a Barberà
- 5 Barberà celebra Nadal amb una cinquantena de propostes

Safata d'entrada

La política municipal

per Roger Bayó (ERC Ripollet)

Foto: Aj. de Ripollet

En l'àmbit municipal, es valora molt el fet de conèixer el cap de llista o algun dels membres que formen part de la candidatura. És la política més propera, molt més de carrer que en un altre tipus d'eleccions: aquells a qui has votat els pots trobar a la cua del forn de pa, anant a comprar, fent esport pel poble... És usual poder parlar personalment amb ells, a diferència d'altres casos en què seria molt més difícil.

El fet de viure al mateix municipi on un es presenta fa que es puguin conèixer de primera mà i viure en la pròpia pell els problemes o bons funcionaments de les polítiques que s'hi apliquen.

Tractar la necessitat d'una veïna, lluitar per intentar-ho solucionar i, finalment, aconseguir-ho dona un grau de satisfacció molt difícil de trobar en altres àmbits de la vida. Això és el que hauria de donar sentit a la política municipal i a la gent que la duu a terme: buscar la felicitat i satisfacció dels seus veïns i veïnes.

A vegades, es comprova que les necessitats o problemes co-

muns dels veïns i veïnes disten molt de la gestió que es fa, sovint la distància que hi ha entre el govern municipal i els seus ciutadans és notable. Aquí, pren màxima importància la participació ciutadana i la interacció entre equip de govern i ciutadania, tan necessària per conèixer el dia a dia del poble.

Com més gent formi part del teixit de la ciutat i estigui involucrada d'alguna manera en el nostre projecte, més fàcil serà que les veïnes i veïns s'hi puguin veure reflectits i hi puguin depositar la seva confiança.

A ciutats com Ripollet, amb gairebé 40.000 habitants, resulta impossible conèixer tot-hom i cal tenir molt clara la importància de moure's arreu dels barris per interessar-se per les associacions, entitats socials, culturals o esportives, entre d'altres, del municipi; a més de

conversar amb veïnes i veïns per animar-los a treballar conjuntament o almenys a donar les seves opinions sobre el municipi en general i els seus barris en concret.

Aquestes reunions molts cops suposen un bany de realitat, et mostren realitats diferents de cada barri, zona o entitat que no coneixies, i això possibilita que puguis treballar d'altres maneres més encertades. Així doncs, la implicació amb el veí o veïna, conèixer-lo, tenir-hi confiança i teixir-hi vincles resulta bàsic i, per això,

des d'Esquerra Republicana tenim clar que la clau és estar al carrer per poder conèixer aquestes realitats i no als despatxos, defugir de la figura del polític típic, per estar a peu de carrer fent política al costat dels veïns i veïnes. Això és per a nosaltres la política municipal!

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#DaniAlvesAPresó

#LaSortidaDeCollboni

#PremisGaudí

@marsigol: Em poso d'una mala llet quan penso que la noia víctima de Dani Alves ha hagut de renunciar a la indemnització perquè us la creguéssiu...

@AquiCatalunya: @jaumecollboni planta Ada Colau i deixarà les seves responsabilitats com a tinent d'alcaldia a l'Ajuntament per centrar-se en la carrera electoral.

@natalia_garriga: Molt emocionada de celebrar aquests 15 anys dels Premis Gaudí de l'@academiacinecat, amb un sentit homenatge a l'Agustí Villaronga.

Next Generation, cop a cop

per David Fernández

«Tu el que vols és que et digui que tenim una solució per continuar vivint tal com estem. I això és impossible»

Yayo Herrero

Retaule d'hivern llarg i perpetu, ahir les dades més recents escopien que tot va igual perquè tot continua anant a pitjor. Les xifres detallaven, sense solució de continuïtat, que un cop més i encara (i els que vindran) tornava a pujar el preu dels lloguers a Barcelona fins a límits de rècord. La mitjana ja s'enfila a 1.066 euros mensuals. Un 14% més que fa un any. *Aquí no hay quién viva*. En paral·lel, com a metàfora dràstica, aquests mateixos dies s'està debatent, amb l'habitual estira-i-arronsa patronal, sobre si el salari mínim ha de pujar uns pocs euros –1.034 o 1.084– per actualitzar-lo, a la baixa, al preu real, inflat i inflacionat de la vida quotidiana. Facin sumes i restes –sobretot restes– i combinin-ho amb les dades oficials municipals del passat febrer: «El 2020, més d'un terç de les persones assalariades residents a Barcelona (34,8%) va rebre com a màxim uns ingressos salarials de 1.000 euros nets al mes. El percentatge va augmentar prop d'onze punts en relació amb el 2019 i seguia sent més elevat en el cas del col·lectiu femení (36,8%). Entre els menors de 30 anys es va enfilir al 57%». És a dir, que un terç dels barcelonins i barcelonines cobren tant (poc), o menys encara, com el que costa llogar, de mitjana, un sostre. Entre ells, sis de cada 10 joves. Quatre de cada 10 dones. I la majoria de persones migrades. Són la *next generation*.

Vides de saldo en el mercat immobiliari de Calaf, la qüestió és tan neuràlgica com dramàtica. Mosques de política pública contra els greixats canons de l'especulació. La conseqüència salvatge, un any més i d'una dècada sencera ençà, és que Catalunya torna a encapçalar el trist rànquing de la gota malaia diària de desnonaments, a raó de 20 per dia. El tercer trimestre de 2022 s'han produït 1.724 desnonaments, dels quals 1.197 –el 70%– són per impossibilitat d'afrontar el lloguer. Atès que la setmana s'ha posat negra toga al més alt tribunal, caldrà recordar que els que també haurien de garantir el dret fonamental constitucional a l'habitatge garanteixen cada dia, amb esma i esforç, que sigui inconstitucional per a milers de persones. Sense oblidar que la llei que desnona no la redacten ni jutges ni *polís*, sinó el poder polític i les seves servituds. Tot plegat salpebrat, metastasi urbana

del capitalisme global que assalta les ciutats, amb el fet que fa temps que vivim sota una combinació dissortada de capitalisme d'exclusió i de capitalisme rendista. Cada cop sobra més gent i, per al 'mercat' de treball i per al 'mercat' del lloguer, gairebé ja sobra una generació sencera a qui els estem deixant un futur negre i un present fosc. La *next generation*.

Cop rere cop, urpada a urpada, la darrera dècada funesta ha enviat una generació sencera a la precarietat a perpetuïtat, al *no future* més punk i a un mercat laboral carronyaire. Les dades del darrer informe d'Oxfam –*La maledicció de l'eterna joventut*, del novembre passat– acrediten, al detall i a l'engròs, la ferida i les cicatrius: un de cada tres joves en risc d'exclusió, una renda mitjana estancada des de 2009 i una davallada del 50% en l'accés a l'habitatge en menys de 15 anys. Va per barris, com sempre. La paradoxa, insostenible per molt de temps més i que cova en el seu si la seva pròpia implosió i dissolució, és que els

La darrera dècada funesta ha enviat una generació sencera a la precarietat a perpetuïtat

més precaris, redistribució a la inversa i cap amunt, són els que nodreixen els comptes dels que no ho són fa molt. El capitalisme rendista ja és això, quan avui la transferència de renda de dalt a baix no es fa, deminònicament, per l'explotació en el treball, sinó a través del lloguer o de la compra d'habitatge. La lluita de classes es disputa a la llar i el dilema central ja no seria només la vella explotació –que també, i qui no ho cregui que ho preguntu a *riders*, *riggers* i *kellys*–, sinó com es foragita cada cop més gent de la possibilitat d'una vida digna i com s'espren, cada cop més, més famílies en el rebut mensual de poder sobreviure. I els seus fills i filles són, ja, la *next generation*.

Amb aquest rerefons, amb escenari d'incendi de fractura generacional, recordo una de les pitjors declaracions de l'incontinent Josep Borrell –de la llarga llista que acrediten la seva funesta i cínica trajectòria. Aquella on en to milhomes s'encarava vergonyosament als joves que demanaven una acció urgent pel canvi climàtic. Ho va dir així: «*Que els joves tenguin una aposta decidida pel canvi climàtic, això que*

es pot anomenar "síndrome Greta", permeti'm que en dubti, perquè està molt bé sortir a manifestar-se pel canvi climàtic fins que no et demanin que contribueixis a pagar-ho». I afegia: «*M'agradaria saber si els joves que surten a manifestar-se als carrers de Berlín estan disposats a rebaixar el seu nivell de vida per compensar els minaires polonesos, que si lluitem contra el canvi climàtic de veritat es quedaran sense feina i s'hauran de subvencionar*». De la bestiesa se'n va desdir l'endemà. De l'evidència que els joves, la *next generation*, ja ho estan pagant amb escreix, no. De que estan tan preocupats pel futur com, sobretot, pel present, tampoc. Un galtes de *old generation*.

Quan algunes veus sistèmiques –ull viu, que ho fan per justificar la despesa militar que ha batut màxims històrics enguany– sostenen que el nostre model de vida està avui en perill, potser parlen només per ells, pel seu nivell de vida i per la seva generació. I per la liquidadora nord-sud de la desigualtat global. Viuen el miratge que tot continuarà igual. Contra els llops esteparis, però, queden els mistos en el forat negre on ens han capficat. Són possibles els lloguers mensuals de 350 o 500 euros al mes a la ciutat que fa molt que ja no és la dels prodigis? Sí, sí que són possibles. El cooperativisme d'habitatge en cessió d'ús, que aquest novembre ha fet cimera i trobada, fa temps que, picant pedra i pis a pis, ho està aconseguint. Pis a pis i porta a porta, com la cooperativa Llars Familiars, que, en plena campanya de micromecenatge on encara podeu contribuir solidàriament, s'entestà a garantir lloguers sostenibles, cooperatius i justos a Reus d'entre 150 i 350 euros al mes. La democràcia sempre va néixer per baix. A la *next generation* també li rebrotarà des dels marges, l'acció comunitària, les vies cooperatives i les xarxes compartides. Prou que ho saben.

Salvem la ciutat per a la democràcia, deia el lema de l'exposició que aquesta tardor es podia veure a Ca l'Ardiaca amb motiu del 50è aniversari de la FAVB, la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona. El passat no tan llunyà com a programa de futur pròxim. I d'estricta present. *Salvem la ciutat per a la democràcia*. És a dir, per a la joventut i per als que vindran. *Next generation, next revolution?* Diria que tant de bo. Sospito que és l'únic que estan covant. Constató que és l'única opció que els deixen. Quan el que és necessari és impossible, escrivia Jesús Ibáñez, és quan cal canviar les regles del joc –abans que no hi hagi ni regles, ni joc ni res.

Les millors perles

Berenes tranquil·lament en un bar quan, a la taula del costat, s'hi asseuen Pedro Sánchez i Salvador Illa. També una desena de guardaespalles, és clar. És el que li va passar fa uns dies a la periodista Berta Gómez a la Central. Va decidir anar-se'n.

Una dona britànica descobreix que no és que el seu gos sigui desobedient, sinó que només entén el castellà. Resulta que, abans d'adoptar-lo, l'animal havia viscut amb una família espanyola. La propietària haurà de fer classes.

El conductor amb el carnet retirat que va provocar un accident a la Roca del Vallès fa uns dies diu que no sap qui era el copilot mort. El passatger del darrere assegura que tampoc el coneixia. La víctima mortal no duia documentació.

La filla de Verónica Forqué va acudir, evidentment, a l'homenatge que es va fer a l'actriu un any després de la seva mort. La filla va decidir vestir-se per a l'ocasió: abric negre, ulleres de sol i... sabates amb forma de penis.

@alexsnclmnt/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Mirada pròpia

Only good news

per Víctor Porres

Foto: Pexels

Enviar Walter Matthau a la banqueta i que comenci a escalfar per la banda Matthew McConaughey, però, compte, el d'abans de *True detective*. S'ha acabat el mal humor i el pessimisme. Visca l'eufòria, però no la conduïda per TV3, sinó aquella exultació *outdoor* que portava els *hippies* amb DO Califòrnia a agafar-se de la mà i baixar muntanya avall fent saltirons i saludant el sol. Aquest és el meu propòsit per a l'any nou, que ja està a la cantonada murmurant amb to desafiant "a qui no vol brou, tassa plena".

Portem un 2022 molt tòxic, ple de desgràcies, mal ambient i crispació. I, si no, pregunteu-ho a Matías Prats, que fins i tot està perdent l'efecte *Kame Hame Ha* dels seus acudits davant el pèrfid atac de les notícies escabroses. Per això, cal fer la volta al mitjà i omplir el mig got buit encara que sigui amb la limitada efervescència de l'esperança o amb un raig d'inconsciència.

Fora les males notícies sobre guerres, pandèmies, torsos trobats al contenidor, divorcis de famosos o segrests de lloros. A partir d'ara, només *good news*, que, malgrat que costi de creure, n'hi ha si ets capaç d'abstraure't del bombardeig informatiu i passar el sedàs a la recerca d'un bri lluent de bon rotllo entre tanta notícia fangosa.

D'acord, fa basarda veure que el Tricicle s'acomia-da, que Serrat plega i que Rosa Díez torna, però hi ha llum al final de túnel i no és el centelleig de Snoop Dogg fumant-se un porro. Hi ha molts exemples que demostren que –ara sí– tot anirà bé, però, per no provocar una sobredosi d'endorfines, només n'anomenaré tres de molt recents: 1) un fàrmac contra el càncer de pàncrees creat a casa nostra –el medicament, no la malaltia– aconsegueix frenar tumors avançats; 2) un grup de científics nord-americans han aconseguit produir una fusió nuclear capaç de generar energia neta, barata i potencialment inesgotable; i 3) l'Àrea Metropolitana de Barcelona invertirà 50.000 euros per ensenyar adults a anar en bicicleta. Ho veieu? No era tan difícil!

He buscat a AliExpress un aparell amplificador de bones notícies, però es veu que encara no l'han inventat, així que haurem de seguir fent la recerca en mode ma-

nual. O potser la solució no és discriminar allò que et posa de mala lluna, sinó intentar ser immune a base de rebre males vibracions fins que al teu cos li rellisqui. Si, als països nòrdics, els pares deixen els seus bebès fent la migdiada al carrer a -10 o a -15 graus perquè s'acostumin a dormir en qualsevol entorn i evitar que es contagiïn dels refredats d'altres nens, també podríem passar-nos el dia llegint OK Diario, veient Trece TV i escoltant la COPE per enfortir el nostre sistema immunitari independentment de si la cosa està realment fatal o no. *iNo hay dolor!*

Sempre he admirat aquell senyor assegut sota un para-sol enmig del caos que sortia a la portada del disc *Crisis? What Crisis?* de Supertramp. Potser el món s'enfonsa, però ser feliç és una actitud. Per favor, permeteu-me ser un Sim gaudint d'un còctel dins del jacuzzi encara que a la cuina hi hagi una plaga de mosques sobrevolant caixes de pizza mig plenes i l'autobús que porta a la feina estigui a punt de marxar.

Qui practica a la perfecció l'art de l'abstracció és Elon Musk: si uns periodistes parlen malament d'ell a Twitter, bloqueja els seus comptes encara que treballin a The New York Times, a The Washington Post o a la CNN i, morta la cuca, mort el verí. Això és tan arriscat com si, posats a imaginar ingerències, uns jutges pretenguessin derogar una llei abans que s'hagi aprovat. O que un inspector de treball posi una multa per sexista a un forner per penjar un anunci laboral demanant un mestre pastisser i dependents.

El meu desig és que aquest Nadal no siguem el Grinch enfadat amb el món, ni comencem l'any com Michael Douglas acaba a *Un dia de fúria*. És millor que –malgrat el mal temps– rememorem aquella mítica escena de la pel·lícula *Avanti!* en la qual els dos protagonistes es relaxen banyant-se despullats a la mateixa platja que ho feien els seus respectius pare i mare, sense que els afecti el cúmul de despropòsits que han patit des que han arribat a l'hotel. En aquell precís moment és quan preguntes que el pobre Jack Lemmon sigui afortunat almenys per un breu instant, sense que cap Walter Matthau li faci la guitza.

“

Cal fer la volta al mitjà i omplir el mig got buit encara que sigui amb la limitada efervescència de l'esperança o amb un raig d'inconsciència. A partir d'ara, només 'good news', que, malgrat que costi de creure, n'hi ha si ets capaç d'abstraure't del bombardeig informatiu

”

Flaixos

@carlosbaraibar: Com cada dia, el català té preparada per a nosaltres una nova trampa. Es veu que la neu no "qualla". No sé què fa, la neu.

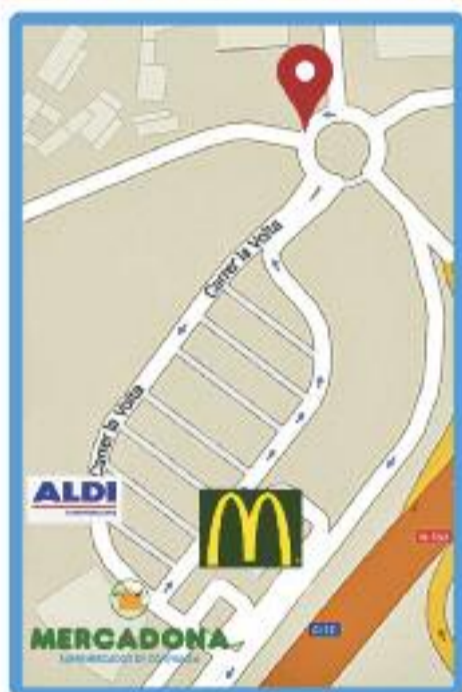
@iriavt: A Sydney ens han cobrat més de 300 dòlars només per cosir una ferida. Defensar i lluitar per la sanitat pública que tenim hauria de ser una puta guerra.

@Moty_chan: Com torni a sentir algú dir que el nucli de la Terra ha començat a girar en sentit contrari, no responc dels meus actes.

h hipervallès

moda - eines - papereria - llar - jardineria - cuina - etc...

ON SOM?

AQUEST SERVEI NOMÉS ESTÀ DISPONIBLE PER ENCÀRRECS ENVIANT UN MISSATGE AI NOSTRE WHATSAPP O TRUCANT AI NÚMERO DE TELÈFON MOSTRAT A BAIX

640 109 468

ENVIAMENT 24 HORES

UNA VEGADA FETA LA COMANDA I HAGI ESTAT ENVIADA, REBRÀ EL PAQUET EN 24 HORES

TÉ UN COST DE 3,95€
I GRATIS PER A COMANDES SUPERIORS A 50€
només a Espanya (península)

C/ Ramon i Cajal, 1 a l'11 · Parets del Vallès

Horari: de 9:15h a 21:00h **P** Pàrquing gratuït **🚚** Sortida Pol. Ind. C-17

Cerdanyola, un model a seguir

» Cerdanyola, el primer municipi català amb un programa de prevenció de trastorns alimentaris a l'ESO
 » Es tirarà endavant amb diverses sessions grupals per detectar i prevenir els casos entre els adolescents

Olga García
CERDANYOLA

Sense dubte, una de les principals condicions que cal complir per ser considerada una persona guapa en la societat actual, és estar prim. Així ho marquen els cànons de bellesa. Un fet que ens fa esclaus de les dietes, de l'esport i de les operacions estètiques en la recerca del que ens han fet creure que és el cos perfecte. Però, què comporta tot això en els joves i adolescents?

Segons explica a *Línia Vallès* Raquel Linares, directora de la Fundació Institut de Trastorns Alimentaris (FITA), de vegades, la pressió per estar prim acaba derivant en trastorns alimentaris com l'anorèxia o la bulímia. Per això, FITA, amb el suport del Departament de Salut, ha impulsat un Programa de Prevenció dels Trastorns Alimentaris a l'ESO, que es farà a Catalunya

per primera vegada. En concret a Cerdanyola, amb alumnes de tercer d'ESO dels instituts públics del municipi, de les escoles concertades FEDAC i Escaladei, i també de l'escola d'educació especial Flor de Maig.

En aquest sentit, entre totes les ciutats catalanes s'ha escollit Cerdanyola "per les similituds a nivell de població i de dimensió que té amb Mijas", el municipi malagueny on el programa es tira endavant des de fa 10 anys "amb molt bons resultats", explica Linares. Un fet, doncs, que ha de facilitar l'èxit del programa, que es presentava a principis de gener en un acte amb l'alcalde, Carlos Corcón, i experts en la matèria.

COM FUNCIONA EL PROGRAMA?

Tal com detalla Linares, el programa tindrà dues fases: una primera, que constarà de tres trobades entre una psicòloga i una classe per treballar aspectes com l'alimentació, l'autoestima o les

Imatge de la presentació del programa. Foto: Ajuntament

emocions i detectar els joves que estan en risc, i una segona amb grups més reduïts i una altra psicòloga on es treballarà directament amb aquests infants en risc per donar-los recursos i eines que els ajudin. "Encara que, en aquests casos, el paper de la família i inclús del centre també és molt important", explica la directora.

TRASTORNS EN ALÇA

La necessitat de FITA de començar a actuar també a Catalunya amb aquest programa neix de l'increment de casos de trastorns alimentaris. "Arran de la pandèmia han augmentat un 20%", alerta Linares. Per això, insisteix en la importància de treballar la prevenció i la detecció

de casos. "Tot i que l'ideal seria que aquesta tasca es fes des de dins del mateix sistema educatiu i no només a l'ESO, sinó molt abans", comenta la directora. Però, fins que això no arribi, la intenció és anar estenent el programa a altres municipis, a l'espera de veure, primer, com funciona a Cerdanyola.

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

UNHCR ACNUR
 La Agencia de la ONU para los Refugiados
 comité español

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa, Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual, Decoració, Exposicions i Street Marketing.

MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Des de Sant Adrià de Besòs només són vint minuts. Des de Cornellà, Santa Coloma o l'Hospitalet de Llobregat, una mica més de trenta. Des de Badalona no arriba a la mitja hora. Des del centre de Sant Boi en són una mica més de 35. El temps de recorregut en transport públic que hi ha entre aquestes ciutats metropolitanes i el Palau de la Generalitat, situat a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, no és gaire gran. És menys que el que cada dia triguen moltes persones del territori metropolità a arribar a la seva feina. Malgrat això, la distància no només és física. Com en el cas de la que hi ha entre els pobles i ciutats de la corona metropolitana i el centre del poder a Catalunya, pot ser mental –fins i tot espiritual– i enorme.

Se l'ha anomenat de moltes maneres: la perifèria, el pati del darrere, l'extraradi... Els municipis de la metròpoli sovint es queixen perquè des de la Generalitat no se'ls té prou en compte. "Els polítics juguen a l'hula-hoop amb el cinturó roig", afirma l'escriptor de Sant Adrià de Besòs Javier Pérez Andújar. Amb tot, cal preguntar-se si els municipis de la primera corona metropolitana estan infrarepresentats al poder del país. Al diari *Línia* hem fet una exhaustiva investigació de l'origen de tots els alts càrrecs –en conselleries, secretaries i direccions generals– que actualment hi ha a la Generalitat i de tots els homes i dones que han ocupat la presidència i les conselleries d'ençà que es va restablir la democràcia. Una vegada analitzats més de 420 perfils polítics, aquesta és la situació.

INFRAREPRESENTACIÓ?

Dels 270 actuals alts càrrecs de la Generalitat, al voltant del 60% han nascut o tenen vinculació amb el territori que queda més enllà de la capital catalana i de la primera corona metropolitana, és a dir, la resta del país que no forma part administrativament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB). Així mateix, les persones directament vinculades a alguns dels municipis metropolitans que així ho especifiquin en les biografies que la Generalitat fa públiques quan es nomena un nou alt càrrec són molt poques. Parlem de no més d'una vintena de polítics, com Myriam Moysset, la directora de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, que tot i néixer al Baix Empordà fa més d'una dècada que viu a Viladecans, on ha estat regidora d'ERC. També en són exemples el director de l'Agència Catalana de Notícies, Iu Forn, que va néixer a Badalona, o la cap del Gabinet del conseller d'Educació, Gemma Español, que milita a ERC i que en la seva biografia afirma que ha viscut "entre els barris de Singuerlín, Cementiri Vell i Centre" de Santa Coloma.

La resta d'alts càrrecs estan vinculats o diuen que han nas-

Pocs alts càrrecs metropolitans han pujat per aquestes escales del Palau de la Generalitat. Foto: Generalitat

Perifèrics a la Generalitat?

Analitzem més de 270 alts càrrecs de l'actual Govern de la Generalitat i els 160 consellers i conselleres que han passat per la institució des del restabliment de la democràcia per determinar si la primera corona metropolitana ha estat històricament infrarepresentada en el centre del poder de Catalunya.

cut a Barcelona. Es produeix, per tant, una situació anòmala en la qual la capital catalana i tots els territoris que no formen part de l'Àrea Metropolitana de Barcelona acumulen més del 90% dels alts càrrecs. Tanmateix, a la perifèria metropolitana hi viuen dos de cada 10 habitants de Catalunya, i estem parlant de càrrecs que normalment es posen a dit i que, segons dades públiques, cobren uns 80.000 euros anuals de mitjana.

Aquesta tendència encara és més clara si tenim en compte l'origen històric dels consellers. Dels 160 que han passat per la Generalitat des del 1977 amb el Govern de Josep Tarradellas, 54 eren o són de Barcelona, 94 de la resta de Catalunya i només 12 de la primera corona metropolitana. N'és exemple d'aquests darrers Carme Figueras, que va ser consellera de Benestar i Família durant mig any el 2006 i que havia estat regidora a Molins de Rei du-

rant 20 anys; Meritxell Borràs, que va ocupar dues conselleries entre el 2015 i el 2017 i que va ser regidora a l'Hospitalet durant quasi dues dècades; Francesc Baltasar, que va ser conseller de Medi Ambient entre el 2006 i el 2019 i que abans havia estat alcalde de Sant Feliu de Llobregat; o Oriol Junqueras, que previ pas pel Govern de la Generalitat va ser alcalde de Sant Vicenç dels Horts. Alhora, la gran majoria de consellers de la perifèria metropoli-

tana ho van ser durant els mandats de Pasqual Maragall i José Montilla, ambdós del PSC.

Finalment, si a les dades ens referim, cal remarcar que en l'àmbit de les conselleries, l'actual executiu d'ERC no té cap persona nascuda al cinturó metropolità.

OBLIDATS?

Tenint en compte aquestes xifres, seria molt fàcil inferir que la Generalitat té oblidats els municipis de la corona metropolitana. Mal-

President metropolità

● Tot just despuntaven els primers rajos de sol quan José Montilla va veure per primera vegada Barcelona. Havia viatjat amb el seu pare des de la regió de Córdoba amb autocar. Tot i que els anys 70 la majoria de persones andaluses que decidien establir-se a Catalunya viatjaven en tren, els dos Montilla van preferir venir per carretera. “No hi havia les autopistes que hi ha avui i va ser un viatge llarg”, explicava l'expresident en una entrevista a *Línia*. José Montilla tenia aleshores 16 anys i no es podia arribar a imaginar que algun dia ocuparia la

vertir en alcalde de Cornellà, però seria l'any 2006 quan ocuparia el càrrec de més responsabilitat de la seva carrera. “No hi ha res més important que presidir el teu país, però si parlem de satisfacció, em quedo amb l'alcaldia”, confessa ara Montilla.

Que aquell noi andalús que amb 16 anys va marxar del seu poble cap a Catalunya arribés anys després a la Generalitat no va agradar a tothom. Aquest és un comentari que es pot trobar en un diari generalista d'aleshores i que deia el següent: “Ja hem vist, a còpia d'anys, les polítiques d'a-

Montilla reconeix que presidir el país va ser el més important de la seva carrera, però pel que fa a la satisfacció prefereix l'etapa com a alcalde de Cornellà

cúspide del poder de Catalunya. Amb el seu pare es van instal·lar a les Planes de Sant Joan Despí, molt a prop del barri del Padró, on vivia una germana de l'àvia del jove. Diu que estava il·lusionat amb el canvi de vida perquè pensava que li podria donar oportunitats laborals. Treballava al matí i estudiava a les nits, i encara tenia temps de participar en grups clandestins d'extrema esquerra que va abandonar abans de la mort de Franco per afiliar-se al PSUC.

Va casar-se i, com que ella era de Cornellà, se'n va anar a viure en aquesta ciutat metropolitana. Era l'any 79 i Montilla era regidor del poble del costat, Sant Just. El 85 es va con-

questa *xusma* als pobles del Baix Llobregat i del Barcelonès; una veritable croada per arraconar els vestigis de cultura pròpia”. Malgrat els atacs, quan recorda el seu pas per la Generalitat, Montilla hi treu ferró. “Eren crítiques d'un sector de la població catalana que existia i que continua existint, però en termes generals em vaig sentir molt estimat”.

Més d'una dècada després de ser president, Montilla reconeix que li agrada caminar. Sobretot per Collserola a primera hora del matí. Potser busca tornar al record de l'albada que va veure en arribar a Barcelona. Ell és l'exemple que demostra que la Generalitat també la pot coronar la metròpoli.

grat això, el sociòleg i ara alt càrrec del Govern Xavier Godàs es resisteix a assumir aquesta tesi. “En el meu cas, veig com des de Drets Socials el territori metropolità és una prioritat”, afirma. A més, Godàs considera que algú que no té vinculació amb aquest territori pot entendre les seves necessitats i l'anomenat “fet metropolità”. Es tracta d'aquells elements que històricament han definit la rodalia de Barcelona, com per exemple la concentració de barris empobrits o els alts nivells de migració. “Actualment, el que definia l'àrea metropolitana de Barcelona com un fet singular també ho trobem en altres territoris que tenen problemàtiques semblants, com alguns barris de Girona, de Manresa o del Maresme”, diu per afegir que potser caldria més aviat parlar de “regió metropolitana”. Amb aquest concepte, Godàs fa referència al gran territori que agrupa cinc milions d'habitants i que supera els límits de l'AMB per englobar 160 dels 947 municipis que té Catalunya.

Per la seva banda, el que va ser regidor de Badalona amb Convergència i Unió i secretari general de Territori i Sostenibilitat entre el 2016 i el 2021, Ferran Falcó, tampoc considera que

la Generalitat tingui oblidada la metròpoli. “El pressupost de salut o d'educació depèn del tot de la Generalitat, i jo no veig que hi hagi una infrarepresentació”, diu. “A més, el 51% del pressupost de transport del territori depèn de la Generalitat”, afegeix. Dit això, Falcó considera que la metròpoli s'ha sentit menystinguda per dos motius. “És probable que la Generalitat no hagi sabut explicar a la població de l'àmbit metropolità la seva tasca al territori perquè moltes de les coses que fa són a través de consorcis”, argumenta. A més, l'exregidor badaloní creu que des de fa temps hi ha hagut una “intencionalitat partidista” de confrontar el Govern de la Generalitat i els governs de l'àrea metropolitana. “La lògica partidista que té sentit per als mateixos partits no està confirmada pels números, que ens diuen que la metròpoli no està oblidada”, sentència.

LA DICOTOMIA CIU-PSC

Més enllà de si la Generalitat té o no en compte la corona metropolitana, queda per resoldre per què el nombre d'alts càrrecs d'aquest territori és baix. Això té a veure amb la manera com es va conformar la democràcia al nos-

Més del 60% dels alts càrrecs que hi ha avui dia a la Generalitat han nascut o tenen vinculació amb el territori que queda fora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB)

“Hi ha hagut una intencionalitat partidista de confrontar el Govern de la Generalitat i els governs de l'àrea metropolitana de Barcelona”

tre país després de la dictadura. CiU era un partit instal·lat a la Catalunya no metropolitana i que es movia en l'eix nacional, mentre que el PSC, eminentment urbà, es va erigir en una formació que basava la seva estratègia en l'eix de progrés.

És normal que el gran gruix de consellers de la Generalitat metropolitans els trobem en els Governos de Maragall i Montilla, mentre que durant el pujolisme o els executius d'Artur Mas aquesta mena de perfils brillin per la seva absència. Falcó explica que els partits que arriben a la Generalitat nodreixen les altes esferes de poder amb els seus quadres municipals. “Una vegada tens regidors en un municipi i has construït equip allà, pots desenvolupar carreres professionals a la política general”, afirma. “En realitat, ser o néixer a l'àrea metropolitana de Barcelona no és un obstacle en si, però has de tenir gent al territori per assumir els alts càrrecs”, diu. D'aquesta manera, si el PSC era fort a la metròpoli, un cop a la Generalitat feia escalar els seus quadres locals al Govern català. En canvi, si CiU no tenia tant pes en aquest territori, per molt que volgués no podia tenir alts càrrecs d'aquí. “S'ha de construir des de

sota, i com més presència i, per tant, regidors té un partit, més gent s'hi apunta i més gent podrà acabar desenvolupant tasques en alts càrrecs”, considera Falcó.

EL MODEL ERC

És possible que ERC superi aquesta dicotomia? Tres noms escenifiquen millor que ningú l'estratègia que vol fer trontollar el sistema CiU-PSC. Tardà, Junqueras i Rufián són l'exemple d'aquest model de *partit atrapa-ho tot* que vol situar-se tant en l'eix nacional com de progrés. “Fa 10 anys que ERC ha mirat d'implantar-se de forma uniforme al país”, diu Godàs per afegir que avui dia la seva presència en certs espais de la metròpoli “està assegurada”. En termes similars s'expressa Falcó quan considera que ara que aquesta formació té presència municipal metropolitana podrà fer que els seus quadres tinguin “carreres professionals a l'alta política”. Caldria veure si aleshores realment s'acabarà amb la infrarepresentació de càrrecs metropolitans a la Generalitat.

Un reportatge d'Albert Alexandre

L'Ajuntament ha iniciat el procés per actualitzar el Protocol de prevenció, actuació i resolució de situacions d'assetjament sexual i per raó de sexe a la feina, amb l'objectiu de prevenir, corregir i sancionar aquestes conductes.

Vivint amb un lloguer barat i a mitja hora en tren de Barcelona

HABITATGE ▶ Viure a menys de mitja hora del centre de Barcelona i pagar un lloguer assequible són dos conceptes que no acostumen a anar de la mà. De fet, només cal veure com de disparats estan els preus a la capital catalana i, en general, als municipis del seu voltant, inclosos els del Vallès Occidental, on el preu mitjà del lloguer està en 726 euros, segons les darreres dades del portal de dades obertes de la Generalitat. Ara bé, la comarca compta una excepció: Barberà. El municipi de la comarca a 30 minuts en tren de Barcelona amb el lloguer més barat, segons el portal immobiliari Fotocasa.

En aquesta població, viure de lloguer és un 65% més barat que fer-ho al centre de Barcelona. I és que a Barberà, que està a 27 minuts en tren de plaça Catalunya, el lloguer està en 9,7 euros el metre quadrat, equivalent a uns 680 euros de mitjana. Ara bé, per davant té altres municipis d'altres comarques que estan a mitja hora en tren de la capital catala-

Imatge d'arxiu d'un pis de lloguer. Foto: Albert Segura/ACN

na i que tenen un lloguer més barat: la Llagosta, Montmeló, el Papiol i Mollet. Mentre que per darrere té altres ciutats del Vallès Occidental com Cerdanyola, a 25 minuts en tren del centre de Barcelona i amb un preu d'11,2 euros el metre quadrat, equivalent a uns 759 euros de mitjana.

A la capital catalana, però els preus es disparen fins als 28 euros el metre quadrat en algunes zones. Per això, la directora d'estudis i portaveu de Fotocasa, Mària Mato, adverteix que cada ve-

gada és més freqüent buscar "un habitatge allunyat del centre de la ciutat, però des del qual es pugui accedir ràpidament al centre de les capitals en tren i on el lloguer sigui sensiblement més barat". Una tendència que coincideix amb la gratuïtat dels abonaments de Rodalies i amb el moment de màxims històrics en el preu dels lloguers, que situen el preu mitjà del lloguer del conjunt de les comarques de la província de Barcelona, de 15,9 euros el metre quadrat, com el més alt de tot l'estat.

Els joves tornen a compartir preocupacions sobre salut

SALUT ▶ Parlar de salut i compartir, en grup, totes les preocupacions relacionades amb aquest tema fora dels equipaments sanitaris torna a ser possible a Barberà. I és que el servei Agent de Salut ja torna a funcionar, després que el setembre del 2021 s'aturés el projecte.

Segons expliquen des de l'Ajuntament, aquesta iniciativa que es fa a espais joves com La Roma o El Racó de la mà d'un professional en l'àmbit de la salut i que està adreçada a adolescents, joves i persones adultes en

situació de vulnerabilitat, s'ha recuperat amb l'objectiu "d'incidir de manera positiva en el benestar emocional i la salut mental". Tot plegat, a través d'assessories grupals i també individuals on els principals temes que es tracten tenen a veure amb l'autococoneixement, la salut afectivo-sexual, el consum de drogues i alcohol i la salut alimentària. Una manera de "desestigmatitzar la salut mental" que té "molt bona acollida, tant per part dels usuaris com dels professionals", conclouen des del consistori.

Assessoria grupal del servei Agent de Salut. Foto: Ajuntament

Foto: Alberto Lores / PIN Madia

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 Ayuda
en Acción

Per a les dones atrapades en el **tràfic de persones**,
la diferència entre la llibertat i l'esclavitud
està en el teu suport.

Ajuda'ns a salvar les seves vides.

DONA ARA

AMB EL TEU SUPORT PODEM
RESCATAR A NOIES ATRAPADES
EN EL TRÀFIC DE PERSONES
I L'EXPLOTACIÓ SEXUAL

#rompeconlatrata

**SONRISAS[®]
DE BOMBAY**
TRANSFORMANDO FUTUROS

sonrisasdebombay.org

El socialista Luís Tirado ja ha estat presentat oficialment com a candidat del PSC Ripollet per a les eleccions del maig, en un acte al qual assistia el secretari general del partit, Salvador Illa, i alcaldes socialistes de la comarca.

Polèmica a Can Mas pel Centre Cívic: espai veïnal o educatiu?

EQUIPAMENTS ▶ Des de l'inici d'aquest curs, el Centre Cívic Can Mas s'ha convertit en una aula de l'Institut-Escola El Martinet. I és que, segons expliquen des de l'Ajuntament, el centre necessita "més espai" pel "creixement del nombre d'alumnes". Una mesura "temporal" que respon a la decisió de donar "prioritat política a l'educació dels infants", afegixen, i que ha provocat malestar entre els veïns del barri.

Segons explica a Línia Vallès José Muñoz, president de l'Associació de Veïns de Can Mas, el centre va tancar arran de la pandèmia i des de llavors no havia tornat a obrir. "L'Ajuntament ens donava llargues i d'un dia per l'altre, i sense avisar, ens va treure la barra de bar que ells ens havien posat i van decidir que es faria servir com a aula", comenta Muñoz. Un fet que el president lamenta, ja que l'espai "el feia servir tota la gent gran del barri que ara es veu obligada a estar al carrer", diu.

Des del consistori, però, asseguren que "es va oferir l'espai in-

Imatge d'arxiu del Centre Cívic Can Mas. Foto: Ajuntament

l'Associació de Veïns per fer activitats, però una part de la junta es va negar a qualsevol proposta que no passés per la recuperació del bar". "Un bar fora de tota normativa i en un espai que no complia amb les condicions tècniques per desenvolupar aquesta activitat", afegixen. Per això, arran de la necessitat d'espai d'El Martinet, l'Ajuntament va proposar cedir-los el centre cívic mentre, a la vegada "es va convidar a l'AV a fer ús de l'espai les tar-

des i caps de setmana", diuen. Una proposta que "no ha rebut resposta", afegixen. Encara que, segons avança Muñoz, acceptaran obrir el centre els caps de setmana "sempre que reobri el bar".

Tot plegat, mentre Xenia Josa, mare de l'escola i veïna del barri amb la qual ha contactat aquest mitjà, defensa que el centre només es feia servir de bar, que no complia els requisits legals i que l'associació estaria fent "campanya política" amb aquesta situació.

La futura Biblioteca Central, més a prop de ser una realitat

EQUIPAMENTS ▶ Segons el Mapa de Lectura Pública de Catalunya, Ripollet hauria de comptar, com a mínim, amb una biblioteca de 1.970 metres quadrats. L'actual, però, en fa 1.130. Per això el municipi tindrà una nova biblioteca que costarà poc més de tres milions d'euros i que, de fet, ja s'ha adjudicat. En concret, la redacció del projecte de l'equipament, que tirarà endavant l'estudi Feu i Godoy Arquitectes.

La seva proposta per a la Biblioteca Central planteja una superfície de 1.890 metres quadrats que comptarà amb un espai in-

fantil, un de jove, un de formació, un altre per a l'estudi i la lectura i espais de treball i descans. Tot plegat en un edifici de dues plantes que connectarà amb el Parc Carles Farré i que es construirà davant la masia de Can Mas.

Aquest equipament, però, no serà l'únic nou servei del municipi, ja que la nova residència de gent gran i centre de dia ja està més a prop de ser una realitat. I és que ja s'ha presentat el projecte, amb la previsió que les obres comencin al llarg d'aquest mateix any i que a partir del 2025 pugui obrir les portes.

Així serà la Biblioteca Central de Ripollet. Foto: Ajuntament

**NECESSITEM ALIMENTS
BÀSICS PER CONTRIBUÏR
A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
163 MIL PERSONES**

Col·labora

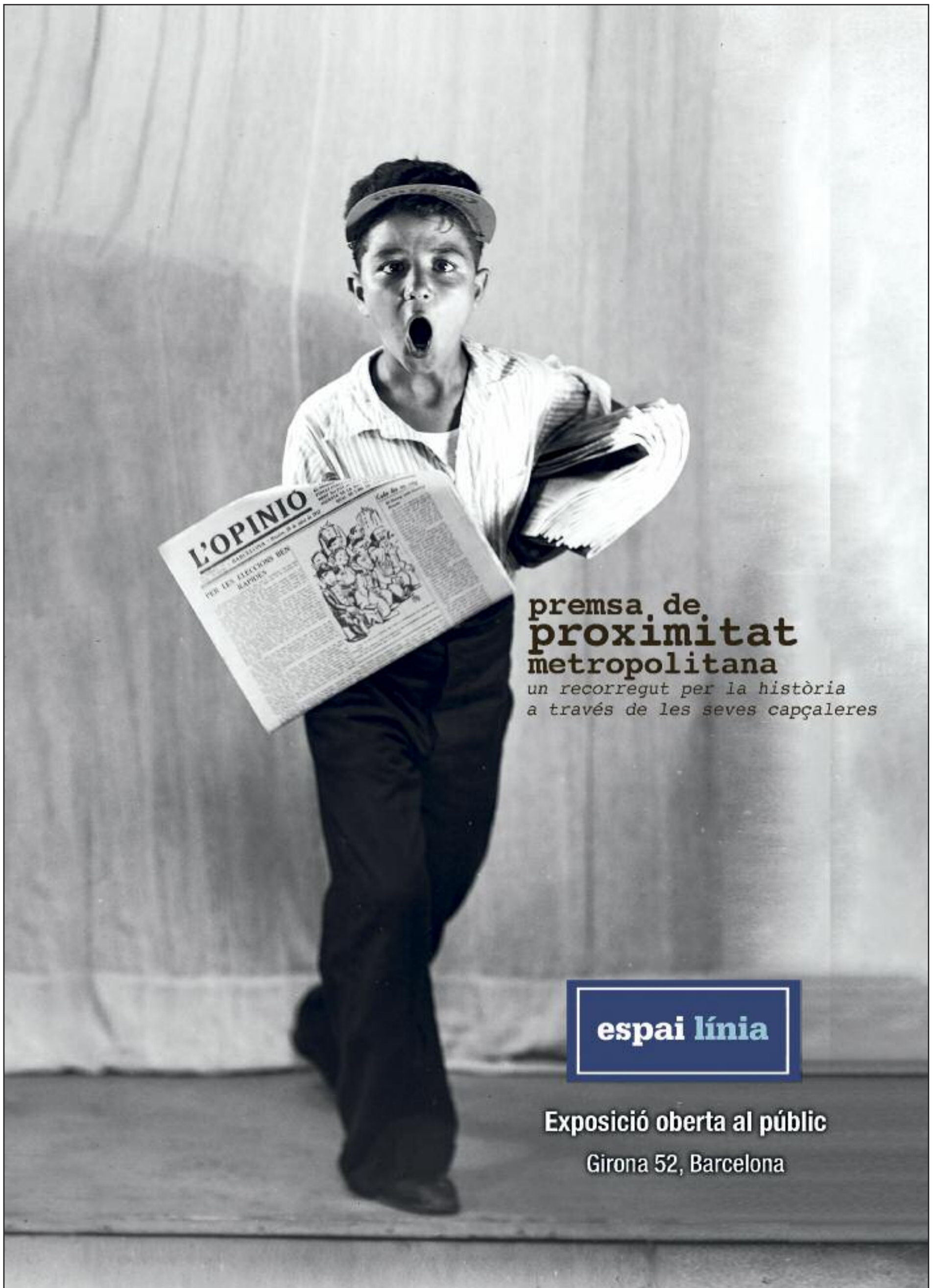

BANC DELS ALIMENTS

líniavallès

bancdelsaliments.org

premsa de
proximitat
metropolitana

*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d'altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d'una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichelnitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d'un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l'Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d'aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l'àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l'hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L'exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l'Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d'un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer

una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d'altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l'àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d'aquesta força són els 114 mitjans en català que l'AMIC té a l'àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l'exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d'aquestes més de 90 capçaleres és un tros d'història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d'una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l'editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d'una òptica metropolitana. I un d'ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n'és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l'Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l'acte van visitar atentament l'exposició. Cadascú s'acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l'àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d'aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l'Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaxarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

No hi donis més voltes.

Millors assegurances a millors preus a Fénix Directo

TERCERS
des de **200€**

Citroën DS4-1.6 VTI 120 Design SP 120CV.
Preu anual orientatiu amb bonificació.

Truca al
902 44 76 44

FÉNIX DIRECTO

Segur que sí

El conjunt de Pili Bilbao visitarà el pròxim dissabte 4 de febrer el CB Lleida, en partit corresponent a la 17a jornada del grup B de la Lliga Femenina 2. El CBF Cerdanyola hi arribarà després de la seva derrota per 48-54 contra el Basket Almeda del passat 28 de gener.

El destí de Josu Rodríguez

» L'exdavanter del Cerdanyola FC somia a pujar a la Segona RFEF amb la UE Sant Andreu
 » "Mai m'hauria imaginat que tornaria al club on he estat millor en l'àmbit amateur", confessa, orgullós

Toni Delgado
CERDANYOLA

"Quan entro al camp, em transformo: només vull guanyar i ajudar l'equip al màxim. Al final de quasi cada partit acabo demanant disculpes al col·lectiu arbitral perquè soc molt pesat. M'han tret moltes targetes grogues per protestar perquè em costa controlar les emocions. És la meua manera de competir", reconeix Josu Rodríguez (Barcelona, 1990), davanter de la UE Sant Andreu.

Coach i amb un màster en Psicologia Esportiva, coneix perfectament diferents tècniques per relaxar-se en "moments de tensió absoluta", com ara comptar fins a cinc, cordar-se les botes o pactar una paraula clau amb qui dirigeixi l'equip o algun company perquè la pronuncï quan el vegin nerviós. "A vegades cap rutina és efectiva perquè les emocions no són una ciència. A poc a poc, les controlo millor, però no prou, és clar", afegix Rodríguez, sempre autocrític i ambiciós.

Fora dels terrenys de joc no té "la mala llet" de quan competeix. Mai, però, deixa de ser sincer ni de dir les coses bones i dolentes a la cara, i li encanta ser agraït amb qui l'ha fet créixer, com ara Xavi Lucas, el psicòleg del primer equip del CE Europa en el primer curs de Rodríguez amb els grans.

Cada dijous el jugador entrava al despatx de Lucas "fotut i cabrejat" perquè no jugava gens. Només ho va fer uns 57

minuts en tota la temporada. "Amb el temps, vaig adonar-me de com van ser de productives les xerrades. El salt de juvenil a Tercera Divisió sempre és difícil i abans el nivell era més alt", enraona l'entrevistat, que recorda que la seva primera pilota era "blanca i molt dura, i de la marca Tango [d'Adidas]".

Amb cinc anys els pares van apuntar al barceloní a l'Escola de Futbol del CE Europa, l'entitat on es va formar. Fins a cadet de segon any jugava de lateral i el seu primer any de juvenil el va dirigir Marc Fernández, que va començar a posar-lo de mitjapunta i extrem.

ELS DUBTES

Malgrat que Rodríguez era un dels cinc o sis jugadors que havien pujat al juvenil, el curs anterior no havia tingut molt de protagonisme al cadet A i dubtava sobre el seu futur al futbol. L'entrenador li va assegurar que, si feia les coses que havia de fer, com no perdre tantes pilotes als entrenaments i deixar-se l'ànima, arribaria a Segona B o a Tercera Divisió.

"Jo no m'ho creia i el temps li ha donat la raó al bo d'en Marc Fernández. Si parlessis amb tots els meus companys d'aquell juvenil C del CE Europa, segur que et dirien que el seu millor any de formació va ser amb el Marc i el Dídac, l'ajudant i preparador físic. Bé, tots dos són preparadors físics", relata el davanter.

Com que necessitava jugar i créixer, després del CE Europa, on més tard tornaria per ser entrenador del futbol base, va fitxar pel

Josu Rodríguez celebrant un gol. Foto: Judit Andreu/UE Sant Andreu

CD Masnou de Claudio Festa: "Vam salvar la categoria a falta de dues jornades i vaig jugar molt. Una experiència enriquidora".

"El destí s'ha portat molt bé amb mi perquè tinc una família increïble i he pogut jugar en algunes de les entitats més importants de Barcelona. Mai m'hauria imaginat que tornaria al club on he estat millor en l'àmbit amateur", confessa Rodríguez, que compagina la coordinació d'activitats extraescolars i de menjador del Col·legi Montserrat, a Sarrià, amb la seva tercera etapa a la UE Sant Andreu.

A la primera va competir dos anys a Segona B, amb una temporada inicial amb protagonisme, aixecant la Copa Federació i amb la classificació per a la Copa del Rei, i una altra amb me-

nys confiança dels entrenadors [primer Patxi Salinas i després Martí Cifuentes] "segurament perquè jo feia algunes coses malament o no els agradava la meua manera de jugar".

Com que la UE Sant Andreu no el va voler renovar, el davanter va fitxar pel Cerdanyola FC de Toni Carrillo, "un bon entrenador que és sincer i que vol que milloris". "A la primera volta ens va costar i la segona va ser excel·lent", recorda. Aquell curs Rodríguez havia estat també coordinador de futbol 7 del CE Júpiter, on la següent temporada va compaginar aquesta funció amb la de jugador: "Malgrat gaudir molt i ser el meu millor any en gols i assistències, vaig acabar el curs esgotat perquè em passava al club

des de les 4 de la tarda fins a les 11 de la nit. No desconnectava".

L'entrevistat necessitava un repte nou i va tornar a l'FC Vilafranca, amb el qual va jugar els play-offs, i després ja va començar el seu segon període a la UE Sant Andreu, on guanyaria la Copa Catalunya: "Vam intentar pujar a Segona B tres cursos i, com que no vam aconseguir l'objectiu col·lectiu i personal, vaig decidir continuar el meu camí al Terrassa FC, amb un ascens a Segona RFEF [Tercera Divisió] i jugant a la Copa del Rei contra el Valencia CF".

Amb la UE Sant Andreu ha jugat dues eliminatòries de Copa contra l'Atlético de Madrid, quan eren a doble partit [ara només ho són les semifinals] i l'equip més modest podia "xalar de les instal·lacions i l'estadi d'un club professional". "Poder jugar al Calderón i al Wanda Metropolitano, un any després que s'inaugurés i el curs que va ser meu de la final de la Champions, és una experiència que mai oblidaré", confessa Rodríguez, que a la UESA, entre altres funcions, també ha estat coordinador de futbol 7. Al Cerdanyola FC va ser coordinador de torneigs de futbol 7 i futbol 11, i de formació d'entrenadors i entrenadores.

En la seva tercera etapa a la UE Sant Andreu somia i lluita per l'ascens a Segona RFEF sota la direcció de Xavi Molist, que "sap com tocar la fibra de cada jugador, tot i que és molt difícil". "Al final som 22 persones amb caràcters i emocions diferents", conclou Rodríguez.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA** al
38088 i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA* incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, *Yoigo, Euskaltel).
Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades
www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov /
Ukrainian Red Cross Society

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

Picasso. Paisatges humans

La Galeria Mayoral de Barcelona (Consell de Cent, 286) va inaugurar el 18 de gener una nova exposició: *Picasso. Paisatges humans*. La mostra, programada amb motiu del cinquantè aniversari de la mort de Pablo Ruiz Picasso, vol exhibir el gust de l'artista per la naturalesa humana. Així ho va explicar el dia de l'estrena la comissària de l'exposició, Victòria Combalía, en declaracions a l'ACN. "Els paisatges humans, les figures, els retrats, són un dels temes cabdals de la seva carrera, i per això hem reunit un conjunt d'obres on la figura humana és la protagonista", va detallar Combalía al mateix mitjà.

Famosos

Vicky Luengo (Palma, 1990) i Pol López (Barcelona, 1984) han demostrat ser un tàndem que funciona a la perfecció. S'ha vist en les últimes setmanes a les sales de cinema, i es va veure el 22 de gener a la 15a edició dels Premis Gaudí. La parella es va endur els guardons a la millor interpretació protagonista femenina i masculina per *Suro*, la pel·lícula que també va recollir el premi a la millor direcció novella per a Mikel Gurrea. De fet, Gurrea i Luengo també són candidats a endur-se el Goya en les seves categories. D'altra banda, la triomfadora de la nit dels Gaudí va ser, per descomptat, *Alcarràs*, de Carla Simón.

La fitxa

QUI SÓN? LUENGO I LÓPEZ

SÓN FAMOSOS PER...

Triomfar en el món de la interpretació
Els dos actors s'estan construint una carrera sòlida

QUÈ HAN FET?

Guanyar el Gaudí a millor interpretació
Tots dos l'han aconseguit per la pel·lícula 'Suro'

A LES XARXES...

Reconeixement
Hi ha consens: es mereixien aquests premis

Llibres

La libreria del turó
Alba Donati

Mai no és massa tard per fer realitat un somni. El desembre del 2019, Alba Donati, una reconeguda poeta italiana, va decidir canviar de vida i obrir una petita llibreria a Lucignana, el poblet de la Toscana on va néixer. Amb tan sols 180 habitants, l'empresa semblava condemnada al fracàs, però sorprenentment va despertar entusiasme.

Teatre

Quatre dones i el sol
Jordi Pere Cerdà

L'acció se situa en un poblet del Pirineu aïllat per l'orografia, el fred, la neu i la bruma. Els joves del poble són a la guerra, i el Jan, el pare, ha anat a buscar un mosso per ajudar-los en les tasques del camp. L'arribada d'un home jove pertorbarà l'ordenada vida de la casa i de les quatre dones de la família.

Al Teatre Akadèmia de Barcelona.

Música

Cyclamen
Núria Graham

La cantant Núria Graham va publicar el passat dia 20 el seu quart àlbum, *Cyclamen* (Verve Forecast). En aquest nou treball, format per tretze cançons, la jove artista ha creat "un nou espai sonor", tal com ella mateixa ha explicat en una entrevista concedida a l'ACN. "El disc és catàstròfic en moltes temàtiques, però és lluminós", ha detallat.

Pelis i sèries

El fred que crema
Santi Trullenque

Hivern de 1943 al Pirineu. La Sara i l'Antoni viuen en un petit poble d'Andorra. Cada dia reben notícies de l'evolució de la Segona Guerra Mundial. Un dia, el seu amic Sendo ve amb uns jueus per amagar-los al poble. La vida es torna més complicada quan els alemanys arriben al municipi a la recerca d'aquests jueus que hi ha amagats.

ESTILS DE VIDA

El fred agreuja el mal de cor

Foto: Freepik

i CARDIOLOGIA

El fred ja és aquí i sembla que les temperatures baixaran molt a partir d'ara. Comença, doncs, la temporada alta de refredats i de grip, però hi ha altres malalties que també s'agreugen amb el fred i, particularment, amb l'arribada de Nadal: són les malalties cardiovasculars.

Diversos estudis internacionals adverteixen d'un augment dels atacs de cor i d'altres problemes coronaris a mesura que baixen les temperatures. Un de britànic, elaborat per un grup d'investigadors de la London School of Hygiene & Tropical Medicine, revela que la reducció d'un sol grau centígrad en la temperatura mitjana diària s'associa a un increment d'un 2% en el risc de patir un atac de cor. Durant aquest estudi es van detectar 200 infarts més a l'hivern que en èpoques amb temperatures més altes, d'un total de 800 casos analitzats.

Quant a la proximitat de Nadal, no afecta tant l'emotivitat de les festes com el fet que coincideixen amb l'inici de l'hivern i amb la temporada alta de grip i de covid. Les infeccions del tracte respiratori estan associades a la insuficiència cardíaca, a les isquèmies i a les malalties coronàries.

Les claus.....

ABRIGAR-SE

Quan fa fred cal triar les peces de roba més adients en funció de la temperatura, el vent i la humitat

VACUNES

Les persones grans i les que pertanyen a un col·lectiu de risc s'han de vacunar contra la grip i la covid

DIETA

El sedentarisme i els menjars contundents de les festes nadalenques poden augmentar el risc cardiovascular

MEDICACIÓ

Les persones que pateixen alguna cardiopatia han de ser especialment curoses amb la seva medicació

Foto: Unsplash

Identificar-los
amb **XIP i XAPA**
és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
salvació!**

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

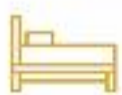
BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els escoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzaret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es